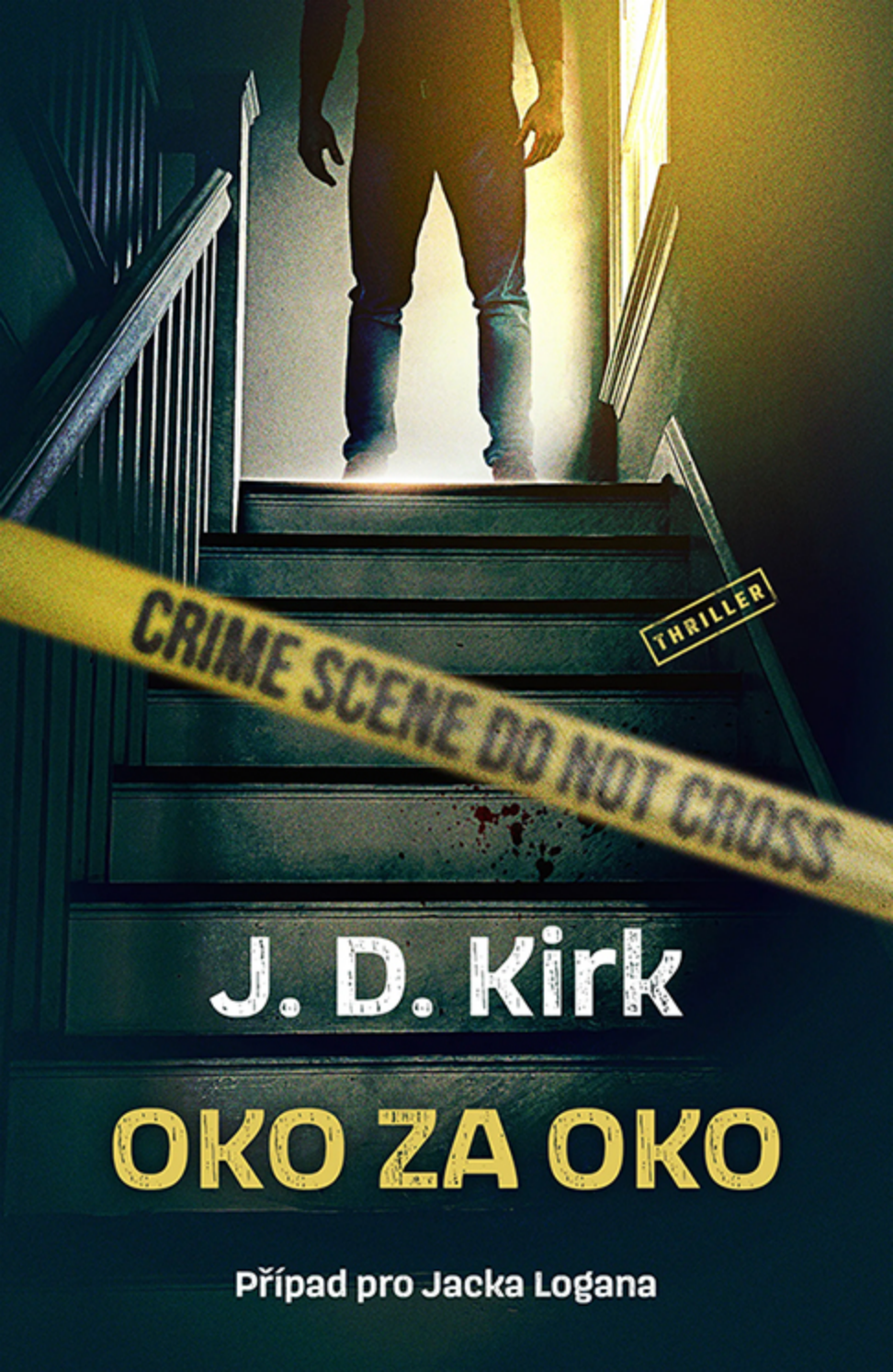

THRILLER

CRIME SCENE DO NOT CROSS

J. D. Kirk

OKO ZA OKO

Případ pro Jacka Logana

**OKO
ZA OKO**

The Big Man Upstairs
Copyright © 2020 by Barry Hutchison
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Vašková, 2026
Cover © Zhivko P. Petrov, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7391-6 (pdf)

J. D. Kirk

OKO ZA OKO

Případ pro Jacka Logana

přeložila Hana Vašková

VENDETA

*Věnováno Lindsay Jarretové,
dámě, jejíž síla nezná hranic.*

KAPITOLA 1

Cesta ve skutečnosti žádnou cestou nebyla. Dnes večer ne. Byla to nehostinná poušť. Ledová pláň. Samotné údolí smrti. Přejít ho by mu trvalo hodiny. Dny. Týdny.

Alespoň v to doufal. Chtěl to oddálit, jak jen to šlo. Odsunout na jiný čas a místo, kdy na to nebude tolik myslet. Hlavně ať to není teď. Alespoň prozatím.

Ale na to už bylo pozdě. Nešlo to oddálit, zadržet nebo tomu uniknout. Už dávno neměl na výběr.

Položil ruku na branku, která pod jeho dotykem zavržala, a otevřel ji. Nedokázal se však přimět jít dál. A tak tam jen stál a jemný deštík, který se snášel z nebe, mu lepil vlasy k hlavě. Vítr, který ho šlehal do zad na cestě sem, již ustal. Jako by sama noc zadržela dech.

Jako by vyčkávala. Sledovala ho. Pokoušela ho a čekala, co udělá dál.

Cesta ve skutečnosti žádnou cestou nebyla. Bylo to Pásmo Gazy. Minometné pole. Řeka horoucí lávy. Kdyby ji překročil, byl by s ním definitivní konec. Jeho staré já – toto já – zahyne ve chvíli, kdy dorazí ke dveřím, a jeho nové já – ať už jakékoliv – bude muset navždy žít s tím, co udělal.

Vítr se vrátil a postrčil ho vpřed, jako samotná ruka Boží, která ho žene kupředu a burcuje ho, aby s tím jednou provždy skoncoval. Aby se postavil tváří v tvář svým hříchům.

Jeho nohy se pohnuly. Nedal jim k tomu svolení, ale neposlechly ho. Nejprve jedno chodidlo a pak druhé. Nesly ho po nekonečně dlouhé cestě k chatě kdesi v dálce.

Bylo relativně brzo večer, uvnitř se však svítilo. Dešťové mraky vrhaly stíny na něj, na dům v dálce i na okolní městečko. Pochmurná atmosféra přesně vystihovala jeho situaci. K dokonalosti chyběly snad už jen hromy a blesky.

Ten dům viděl už tisíckrát. Možná i víckrát. Dnes mu ale připadal jiný – vzhledem k tomu, co věděl, i tomu, co ho čekalo uvnitř. Vzhledem k tomu, co přijde, až svým dalším děsivým skutkem rozcupuje svět na kusy.

Budou mu klást spoustu otázek.

Obviňovat ho.

Bude jim to muset stále dokola a dokola vysvětlovat.

Ke dveřím došel, navzdory nezměrné dálce, během několika vteřin. Srdce mu bušilo v hlavě, v nohou, v břiše i v krku. Naopak v hrudi pociťoval zvláštní prázdno. Jako by mu v ní zela díra. V hrudníku neměl vůbec nic. Vzduch, srdce ani duši.

Klíče mu chrastily v ruce a škrábaly okolo zámku, když se roztřesenými prsty pokoušel v tlumeném osvětlení verandy najít klíčovou díрку.

Kolem projelo auto a světla jeho reflektorů se mihla křovím jako roztančené víly. Využil příležitost a vsunul klíč do zámku, jinak se ale nehnul ani o milimetr, dokud vozidlo nezahnulo za roh a nezmizelo na vzdáleném konci ulice.

Ani když bylo zcela z dohledu, neodhodlal se klíčem otočit. Nedokázal to. Nebyl připravený.

Místo toho položil ruku na kliku, jako by skrz ni mohl vnímat místnosti na druhé straně. Přejel prsty po hladkém dřevě. Hladil ho a vychutnával si ten okamžik. Teď a tady to ještě stále byl jeho dům. Jeho domov.

Moc dobře ale věděl, že jen co otevře dveře, všechno se změní.

Úplně všechno.

Právě v ten moment otevřel reverend Gareth Mann dveře svého domu a vykročil vstříc surové, brutální hrůze toho, co se právě chystal učinit.

KAPITOLA 2

Od vyplutí trajektu z terminálu neuběhlo ještě ani pět minut, a Jack Logan, bývalý příslušník skotského policejního sboru s hodností detektiva šéfinpektora, už věděl, kdo je vrah. Byla to manželka. Rozsekla manželovi hlavu zahradním trpaslíkem a pak ho nechala opravit a přemalovat.

Trpaslíka. Nikoliv manžela.

Bylo to jasné jako facka. Možná až příliš. Všechny indicie vyčetl ze složky, kterou dostal v hospodě. U policie už sice nesloužil skoro rok, stačilo si ale prolistovat pár stránek a okamžitě odhalil vraha. Na druhou stranu, osoba, která by nedošla ke stejnému závěru jako on, by neměla ani vydávat parkovací lístky, natož řešit vraždy.

Logan hodil složku na stůl, za nímž seděla Sinead Bellová. Zatímco čekali na loď, počasí se zhoršilo a nyní se v salonku všichni, včetně něj, nakláněli ze strany na stranu, aby se vyrovnali s vrtochy vody.

Sinead teprve nedávno odhodila uniformu a stala se regulérním detektivem konstáblem na oddělení vražd. Hned jak ji Logan poznal, věděl, že to dotáhne daleko. Byla chytrá.

A šikovná. Uměla se na věci podívat z jiné perspektivy a pátilo jí to.

Jen co složka přistála před ní, poznal jí na očích, že to tušila. Bylo jí jasné, že jejich plán nemá šanci na úspěch. Prokoukl je a ona to moc dobře věděla.

„Tipuju, že se přiznala, co?“ zavrčel Logan a svezl se na židli z tvrzeného plastu naproti Sinead.

„Kdo?“ zeptala se policistka a svrátila obočí, jako by netušila, o čem je řeč. Logan se ale nedal opít rohlíkem.

„Ještě že jste zvolila kariéru u policie. Herečka jste totiž příšerná,“ pokáral ji. „Vy zatraceně dobře víte kdo.“

Sinead chvíli zvažovala, že bude ve hře pokračovat. Nakonec se ostýchavě pousmála a pokrčila rameny. „Máte pravdu, pane. Přiznala se. Pár dní po nálezů těla. Těšila se, jak inkasuje manželovu životní pojistku. Od začátku jsme ji považovali za hlavní podezřelou.“

Logan přikývl a zapřel se zády do židle. Přenesl váhu ze strany na stranu a plastový nábytek pod ním zaskřípěl. „To doufám. Člověk by musel být slepej jak patrona, aby přehlídl, o co jí jde,“ přitakal. „A už jsem vám říkal, abyste mi neříkala ‚pane‘. Nejsem váš šéf. Už ani nejsem policajt.“

Sinead přikývla a snažila se zachovat si vážnou tvář. „Jasně. Když myslíte.“

„Do toho vás navezl Ben, co?“ zeptal se Logan a Źukl prstem do složky. „Řeknete mi, jaká je to velká záhada, a pokusíte se mě zlákat, abych se vrátil, co?“

Sinead složku zvedla ze stolu a vsunula ji zpět do aktovky. „Bylo to týmové rozhodnutí,“ neprozradila víc, než bylo nutné. Chvíli zápasila se sponou na aktovce a okusovala si přitom spodní ret. „Ale nezlobíte se, že ne?“

„Proč bych se zlobil? Protože se proti mně spikla moje stará parta a pokusila se mě obalamutit?“ odvětil Logan. Vyznělo to drsněji, než zamýšlel, a jako omluvu věnoval Sinead rozpačitý úsměv. „Ne. Nezlobím se. Abych pravdu řekl, sám jsem uvažoval, že se vrátím. Vlastně na to myslím už nějaký ten pátek. Tahle práce... člověku se to dostane pod kůži, nebo tak něco a...“ povzdechl si. „Panebože. Co to tady melu.“

„Příznejte se, pane. Chyběli jsme vám.“

Jack se suše uchechtl. „To určitě! Asi jako osina v prdeli.“

Rozhlédl se kolem sebe po nevelkém salonku pro cestující. Na středu tu bylo rušněji, než by čekal. Kolem stolů posedávalo přibližně deset dvanáct dalších pasažérů. Většina z nich listovala novinami nebo měli nosy zabořené v knize.

U jednoho z oken seděl mladý pár. Oba drželi mobilní telefon, natahovali ruce a snažili se chytit signál. Co trajekt vyplul, neprohodili spolu jediné slovo, vybavoval si matně Logan.

Na konci chodby se nacházela malá herna. Logan u jednoho z automatů viděl Sineadina bratra Harrise, jak plastovým revolverem zuřivě střílí do obrazovky.

„Když už je řeč o osinách, kde je Tyler?“ vzpomněl si Logan.

„Šel nahoru trochu se nadýchat čerstvého vzduchu,“ odvětila Sinead a kývla směrem ke dveřím vedoucím na palubu. „Občas mívá mořskou nemoc.“

„Kristova noho! Existuje vůbec nějaký dopravní prostředek, ze kterýho tomu tulpasovi není blbě?“ utrousil Logan. „Aspoň že protentokrát je interiér mého auta v bezpečí.“

„Prý má potíže s vnitřním uchem,“ vysvětlila Sinead.

„Když to říká. Netuším sice, jaký ušní problém způsobí, že se z toho jeden málem podělá v helikoptěře, na druhou stranu – já nejsem doktor,“ řekl uštěpačně Logan.

„Sinead! Máš ještě nějaký drobný?“

Logan se pootočil na své židli a spatřil Harrise, jak se s nadšeně rozzářenýma očima kolébá směrem k nim.

„Dala jsem ti všechno, co jsem měla,“ odpověděla Sinead a chlapec sebou trhnul, jako by dostal ránu pěstí.

„Ach jó, už jsem toho záporáka málem dostal,“ zasténal Harris a zklamaně nadskočil. „Byl jsem takhle blizoučko, ale umřel jsem. Mám šedesát vteřin, abych tam hodil další peníze. Musel jsem položit pistoli na zem, aby se to nerestartovalo.“

„Všechny drobné už jsem ti dala,“ zopakovala Sinead. „Je mi líto.“

„Lítost ještě žádnýho záporáka nezastavila, detektive konstáble. Copak jste se nic nenaučila?“ vložil se do hovoru Logan a zvedl se. Vyčítavě se na policistku zahleděl a zabořil ruce do kapes. „Tak pojď, kamaráde. Ukážeme tomu darebákovi, kdo je tady šéf!“

Když připluli do Scrabsteru, detektiv konstábl Tyler Neish na nic nečekal a seběhl z rampy na souš jako první. Posledních pár kroků spíše klopýtal. Potácel se ze strany na stranu a snažil se zvyknout si na pocit, že se kolem něj nic nehýbe. Pak se opřel o pouliční lampu a počkal, než se svět kolem něj přestane točit.

„To je dobrý. Jsem v pohodě,“ trval si na svém, přestože jeho barva, respektive její naprostý nedostatek, říkala pravý opak. „Dejte mi vteřinku. Hned budu zase jako ryba ve vodě.“

Tohle přirovnání bylo vskutku výstižné. Těžké kapky padaly k zemi v hustých provazech, díky čemuž působil Scrabster, malá přístavní víska na severním pobřeží, ještě šedivěji a ponuřeji než obvykle, a to už bylo co říct.

Po obloze kroužili racci. Skřehotali jak smyslů zbavení a korálkovými očima pozorovali trajekt v očekávání nějakého chudáka, který by se náhodou vynořil z jeho útrobu s pytlíkem čipsů v ruce.

„Je mi kosa,“ postěžoval si Harris a přitáhl si bundu těsněji k tělu. „Nemůžeme jít do auta?“

Logan ukročil stranou a nechal několik dalších cestujících vystoupit. Vedle nich po oddělené rampě sjížděly osobní automobily. Jejich řidiči seděli hezky v suchu a teple.

„Pohni kostrou a koukej se sebrat, mladej,“ pokáral Logan konstábla Neishe. „Zmokneme kvůli tobě jako slepice.“

„Pardon, šéfe,“ omluvil se Tyler. Nasál do plic trochu slaného vzduchu a opatrně se pustil lampy.

Několik dalších vteřin všichni sledovali, jak se nejistě kymácí sem a tam. Pak se ale konstábl na publikum zaculil, souhlasně přikývl a zvedl vzhůru oba palce. „Fajn, už je mi mnohem líp.“

V ten moment se otočil, zakašlal a to málo, co mu zbylo v žaludku, přistálo na zemi pod jeho nohama.

„Kecám. Není,“ zachroptěl Tyler, než mu tělem projela další vlna nevolnosti a hladoví rackové nad jeho hlavou radostně zaskřehotali.

Logan si povzdechl. Najednou mu dvouapůlhodinová cesta do Inverness připadala jako velmi ponurá vyhlídka.

NON

Po čtyřech hodinách a řadě dílčích zastávek Sinead konečně zastavila před policejní stanicí na Burnett Road, vypnula motor a stiskla tlačítko, které naráz stáhlo dolů všechna okénka.

Cestou si museli zvyknout na zimu a vlhkost, to ale nebylo nic proti tomu zápachu.

Spokojené ostatně nebyly ani jejich zadnice. Čistě technicky vzato nebyli Sinead s Tylerem ve službě, a tak si na cestu museli vzít Sineadino auto.

Pokud si Logan dobře vzpomínal, vauxhallem corsou jaktěživ nejel a nyní se modlil k samotnému Bohu, aby podobný zážitek nemusel už nikdy absolvovat znovu. A pokud ano, tak přinejmenším ne na zadním sedadle.

Tyler se dušoval, že se vpředu bude cítit lépe. Bylo-li tomu skutečně tak, pak si Logan nechtěl představit, co by ten mamlas vyváděl vzadu. Jack se vmáčknuł na sedadlo vedle Harrise, koleno se zapřel do Tylerova sedadla a naklonil hlavu do strany, aby v jednom kuse nenarážel do stropu.

Sotva vyjeli, Harris okamžitě usnul. Logan v životě nikomu tak moc nezáviděl a během jízdy několikrát zahnal nutkání dloubnout do chlapce loktem a probudit ho, jen aby mohl utrpení s někým sdílet.

Sinead Logana během cesty informovala, co se na stanici odehrálo za jeho nepřítomnosti. Většinu času si stěžovala na detektiva šéfinšpektora Sama Granta – Sneckyho, jak mu říkal každý, kdo ho znal – který přitáhl se staženým ocasem zpět, jen co se jeho staré místo opět uvolnilo.

Tyler byl plně vytížený zvracením, kdykoliv mu to však jeho útroby trochu dovolily, tiše Sinead přitakával. Detektiva šéfinšpektora Granta očividně v lásce neměli. To Logana příliš nepřekvapilo. Když sám ještě sloužil u policie, zažil pouze jedinkrát, že by o Sneckym někdo řekl něco hezkého, a ani v tomto ojedinělém případě se pochvala netýkala samotného detektiva, ale jeho nových bot.

U kriminálky v Aberdeenu se uvolnilo místo a Snecky ochotně souhlasil, že se nechá přeložit zpět na jih. Nejprve ale bylo potřeba najít za něj náhradu zde a nová superintendantka – pod kterou spadalo také oddělení vražd – se klonila k názoru, že by to měl být někdo, kdo „ví, co tato práce obnáší, a taky ví, co dělá“.

S první podmínkou neměl Logan problém, zda však splňoval i druhý požadavek, tím si už tak jistý nebyl.

„Chce, abyste za ní zaskočil, jakmile dorazíme,“ informovala ho Sinead. „Detektiv superintendantka Mitchellová,“ dodala. Otočila se na svém sedadle a zaklonila hlavu tak, až si málem vykroutila krk. „Prý když za ní hned nepůjdete, můžete na to celé rovnou zapomenout. Takže... Podle mě byste za ní radši měl zajít. Co ty na to?“ podívala se na Tylera, aby ji podpořil. „Že by za ní měl skočit?“

Tylerovi se s trochou námahy podařilo otočit. Když Logan spatřil konstáblovy rudé oči a nazelenalou pokožku, znechuceně sykl.

„Kristova noho, mladej,“ zvolal. „Určitě tu cestu dáš? Vypadáš jako zombie.“

„Popravdě řečeno, šéfe, už je mi mnohem líp,“ hlásil Tyler, přestože jeho vzhled a ochraptělý hlas naznačovaly něco jiného. Unaveně se usmál a dodal: „Ale Sinead má pravdu. Měl byste se za Mitchellovou stavit hned, jak dorazíme. Nesnáší, když ji někdo nechá čekat – o tom jsem se přesvědčil na vlastní kůži.“

KAPITOLA 3

Když vstoupil do Hoonovy bývalé kanceláře, aniž by ho okamžitě zasypala lavina nadávek a promyšlených osobních invektiv, cítil se Logan poněkud zvláště.

Detektiv superintendantka Chuki Mitchellová seděla za týmž stolem, který Hoon používal celé roky, přesto Logan kus nábytku téměř nepoznával. Především mu připadal mnohem větší. Zčásti za to mohl fakt, že osoba, která za ním seděla nyní, byla o poznání menší, ale také skutečnost, že desku stolu nepokrývaly hory papírů a poznámkových bloků nebezpečně nachýlených na stranu, baterie hrnků napadených plísni či další krámy, jimiž se Hoon rád obklopoval.

Nyní snad poprvé v životě viděl samotný stůl. V pořadači se složkami *k vyřízení* a *vyřízeno* panovala téměř dokonalá rovnováha. Hoon jen zřídka, pokud vůbec, přihrádku *vyřízeno* použil jinak než jako improvizované odkládiště na odpadky, když uklízečka zapomněla vyhodit koš na papíry.

Logan se s detektivem superintendantkou několikrát setkal, nikdy si ji však pořádně neprohlédl. Byla o pět či šest let starší než on, tipoval, a o dobrých třicet čísel menší.

Na druhou stranu – to byl skoro každý.

Po kariérním žebříčku stoupala poměrně rychle, což se neobešlo bez drbů. Logan se většinu z nich snažil ignorovat, sem tam se ale pár drobečků doneslo i k jeho uším.

Její matka pocházela z Keni. Nebo z Ugandy, záleželo na tom, koho jste se zeptali. Podobně to bylo s jejím otcem. Tím byl buď příslušník Královského námořnictva z Glasgow, nebo kluk z maloměsta. Někde mezi těmito destinacemi se cesty rodičů Chuki Mitchellové protnuly a o pár let později je společně s jejich čtyřmi dětmi a třemi psy zavedly do činžáku bez zahrady na předměstí Glasgow.

Jako každý, kdo u policie sloužil nějaký ten rok, i detektiv superintendantka si vysloužila celou řadu přezdívek. V jejím případě však rozdíl spočíval v tom, že zopakovat kteroukoliv z nich by se rovnalo hrubému porušení pracovní kázně.

Přátelé ji, podle všeho, oslovovali „Chook“. Logan ale osobně nepotkal nikoho, kdo by mu to mohl potvrdit.

Když se zjevil u jejích dveří, Mitchellová si zrovna dělala poznámky do bloku formátu A4 a očividně si ho nevšimla. Dveře měla otevřené, na rozdíl od Hoona, který se něčemu takovému vyhýbal jako čert kříži, aby snad někdo nepodlehł iluzi, že je k „dispozici“. Ještě aby mu dovnitř lezl nějaký Tom, Dick nebo Harry a otravoval ho dotazy – to bylo to posední, co chtěl.

„Jsou dospělí, kurvafix!“ řval jednou na Logana poté, co se ho jistý seržant v uniformě odvážil na něco zeptat. „Kurvafix, copak ti idioti nevědí, co mají dělat, nebo co?“

„Ehm, prý jste se mnou –“ spustil Logan. Superintendantka však zvedla pero tak prudce, že se okamžitě zarazil. Na nanosekundu se na něj podívala a ukázala hrotem na prázdnou židli na druhé straně stolu.

„Dejte mi minutku,“ řekla a obrátila pozornost zpět k bloku.

Logan se posadil. Nábytek na protest pod nečekanou zátěží zavrzal a superintendantce přelétl po tváři znepokojený výraz, který však zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Za tu dobu, co pracoval v hospodě, přibral. Devět měsíců za pultem plným laskomin a neomezený přístup k pípě s limonádou si vybraly svou daň. Také proto si nechal narůst vousy – aby zamaskoval další brady.

Když je viděl naposledy, byly dvě, a upřímně se děsil představy, kolik by jich pod plnovousem napočítal teď.

„Tak to bychom měli,“ zamumlala Mitchellová a přidala pod zápisky podpis, jenž u puntíkářky, kterou údajně byla, působil poněkud rozmáčkne. Odložila pero, prudce se postavila a natáhla ruku směrem k Loganovi, aby si s ním potřásla. „Detektiv superintendantka Mitchellová.“

Logan se nezvedl, nataženou ruku však přijal. „Jo. Já vím. Už jsme se potkali.“

„Vážně?“ podivila se Mitchellová a svezla se zpět do židle. „Jistě, hodně jsem toho o vás slyšela...,“ pronesla způsobem naznačujícím, že to nebyl příjemný poslech, a to ani kdyby přimhouřila obě oči. „Osobně jsme se ale nikdy nesetkali.“

„Je to sice už nějaký ten pátek, ale jo,“ opravil ji Logan. „Na tréninku v Edinburghu.“

Žena na protější straně stolu si ho několik vteřin prohlížela, než konečně všechna kolečka zapadla na své místo. „Tehdy jste neměl vousy, že ne?“

Logan si konečky prstů přešel po bradě. „Neměl.“

„Chápu. Ty samozřejmě budou muset dolů,“ pronesla superintendantka tónem, z něž bylo jasné, že to myslí smrtelně vážně. „Takže se vracíte?“

Logan několikrát převalil odpověď na jazyku. Superintendantka mezitím poklepávala prstem do stolu. *Ťuk, ťuk, ťuk*, vyťukávala v pravidelném rytmu krátkými, úhledně upravenými nehty do hladké desky, jako by šlo o odpočet.

„Zatím zvažuju možnosti,“ vzal to zeširoka Logan. „Nerad bych do něčeho vlítl po hlavě.“

Superintendantka se zapřela do židle, propletla prsty na rukou a položila si je na břicho. Bělostná košile působila v kontrastu s její tmavou kůží ještě zářivěji.

„Hoon na vás před komisí pěl jen samou chválu. Samozřejmě to musíte brát s rezervou. Přeci jen je to Hoon. Ale aspoň na vás nenadával a nevytýkal vám, co všechno děláte špatně. Očividně jste na něj udělal dojem.“

„No jo. Už se známe nějakou dobu,“ řekl Logan a rozhlédl se po kanceláři. Měla stejné rozměry i půdorys jako ta Hoonova a nacházela se na témže patře. Nebylo tu však téměř nic, co by ji jakkoliv spojovalo s osobou, která ji celé ty roky užívala. Dokonce i jinak voněla.

A nejen jinak. Lépe. A to výrazně. Mitchellové se, na rozdíl od Hoona, nepříčila představa sem tam otevřít okna a trochu vyvětrat.

„Jak to nakonec dopadlo?“ zeptal se Logan. „S Hoonem?“

„Byl propuštěn. To se dalo čekat,“ odpověděla Mitchellová. „A taky dostane mnohem menší penzi.“

Logan nadzdvihl obočí. „A to je všechno? Nepůjde do basy?“

Detektiv superintendantka zařala prsty a zabubnovala si na břicho. „Panovaly jisté obavy, že by to mohlo poškodit obraz policie u veřejnosti,“ pronesla, jako by předčítala předem připravené prohlášení. „Odevzdal všechny peníze, které od Bosca

dostal, a poskytl policii důkazy, které zajistí, že pan Maximuke se z vězení v brzké době nepodívá.“

„Jo, ale –“

„Většina informací, které Maximuke o vás a vašem týmu měl, nepocházela od Hoon,“ pokračovala Mitchellová. Nezvedla hlas a nesnažila se ho překřičet, ani mu neskočila do řeči. Jednoduše jen hovořila dál a od něj se čekalo, že sklapne a bude poslouchat. „Co do množství, poskytl Hoon Maximukovi informací poměrně dost, avšak jejich hodnota byla – vzhledem k podstatě podnikání pana Maximuka – víceméně nulová. I proto bylo nakonec od trestního stíhání upuštěno.“

Logan se napřímil a chystal se něco namítnout. Jaký by to ale mělo smysl? O Hoonově osudu rozhodly v jeho nepřítomnosti orgány disponující větší mocí než on. Ať se mu to líbilo, nebo ne.

Pomohlo by něčemu, kdyby ten křivák skončil za mřížemi? Nejspíš ne. Skutečnost, že přišel o práci a společně s ní také o vliv a respekt, byla sama o sobě dostatečným trestem.

„Než se rozhodnete, jestli se vrátíte, povím vám to samé, co jsem řekla všem, když jsem sem nastupovala,“ změnila téma Mitchellová. „Vím, co o mně lidi říkají. Co si o mně myslí. Černoška a lesba v jedné osobě na vysoké pozici. Někdo asi chtěl splnit kvóty, co? Jak jinak si to vysvětlit. Kristepane. Už mi chybí jenom invalidní vozík a bude to hatrick – místo zástupkyně policejního rady mám jisté. Což mi připomíná...“

Vzala pero a naškrábala si do bloku poznámku, pak ho odložila a znovu se zadívala na Logana. „Ve skutečnosti jsem tam, kde jsem, navzdory tomuhle všemu. Tak zní krutá pravda,“ pověděla mu. „Ne díky tomu. Jsem tady, protože jsem dřela víc než kdokoli jiný, a taky proto, že jsem v tom, co dělám,

zatraceně dobrá. A přesně to na téhle stanici očekávám i od ostatních. Ať nosí uniformu, nebo ne.“

„Detektiv superintendent Hoon byl hlučný. A neurvalý. Štěkal na každého, kdo mu zkřížil cestu. Já na to jdu z opačného konce,“ pokračovala Mitchellová a šlehla po Loganovi pronikavým pohledem, který detektiva zabořil do opěradla ještě o centimetr dva hlouběji. „Nepatřím k lidem, co nad něčím jen tak přimhouří oko. Já vyžaduji, aby se věci dělaly tak, jak se dělat mají, a od svých podřízených očekávám, že do práce dají maximum. Totéž budu chtít i od vás, pokud se rozhodnete, že tuhle pozici vezmete. Především od vás, přesněji řečeno. Víc než od kohokoliv jiného. Vyjádřila jsem se jasně?“

Logan souhlasně přikývl, což superintendentce očividně ke spokojenosti stačilo, tedy alespoň prozatím. Vzala do ruky pero a kývla hlavou směrem ke dveřím.

„Teď si běžte promluvit s týmem,“ vyzvala Logana. „Čas na rozmyšlenou máte do zítřka,“ řekla, obrátila na novou stránku a znovu se pustila do psaní.

Logan se zvedl a zasunul židli zpět na původní místo. Chvilí stál na místě, jako malý kluk, který čeká, než mu někdo dospělý dá svolení opustit místnost, a pak vykročil ke dveřím.

„A Jacku?“ Mitchellová ho zastavila ve dveřích a koncem pera si ho neurčitě změřila odshora dolů. „Co si vzpomínám, býval jste hubenější.“

Logan sklopil zrak a nepatrně zatáhl břicho. Superintendantka už ale opět hleděla do svého bloku a on měl pocit, jako by dávno pustila z hlavy, že tu kdy byl.

NON

„Detektiv seržant Khaled,“ usmál se ze široka Logan a srdečně Hamzovi potřásl rukou. „Prý vás povýšili?“

„Už to tak vypadá, pane,“ přitakal Hamza. „Jenom se jaksi zapomněli zmínit, kolik je kolem toho papírování.“

„V tom případě bych pro vás měl takovej tip,“ řekl Logan a naklonil se k Hamzovi. „Máte tady dva víc než schopný detektivy konstábl,“ zadíval se k sousedním stolům, za nimiž seděli Sinead s Tylerem a pohled mu opláceli. Pořád na sobě měli bundy a Harrise nechali čekat v autě. Chudák kluk, nejspíš bude pořádně zmatený, až se vzbudí. „Teda – abych to uvedl na pravou míru – máte jednoho schopnýho konstábla a Tylera,“ upřesnil Jack. „A delegování povinností je vážně bezvadná věc.“

„Díky za radu, pane. Budu to mít na paměti,“ zaculil se Hamza.

„A nemusíte mi říkat pane,“ doplnil Logan.

Tyler se napřímil jako vylekaná surikata. „Cože? To jako že se nevrátíte, šéfe?“

„Jasně že se vrátí,“ ozvalo se ze dveří soukromé kanceláře, která kdysi patřila Loganovi. Jack se otočil a v ten moment ho cosi bodlo u srdce. Stejně dobře to ale mohl být pocít viny.

„Benjamine,“ řekl Jack a kývl hlavou směrem, kde stál detektiv inspektor Ben Forde.

„Jacku,“ řekl Ben a gesto opětoval. Ukročil stranou a pohodil hlavou směrem ke kanceláři. „Mohl bys na slovíčko?“

Logan přenesl váhu na špičku a nakoukl starému kamarádovi přes rameno, do kamrlíku za jeho zády. Rolety byly stažené a dovnitř viděl pouze otevřenými dveřmi. „Nevybafe na mě odtamtud Snecky, že ne?“

„Hodil se marod,“ oznámila Sinead. „Prý stres.“

„Ale myslíme, že se zázračně uzdraví, jen co ho přeloží do Aberdeenu,“ dodal Tyler. „Vsadil jsem na to dvacku.“

Ben si odkašlal, a dokonce i Tyler narážku pochopil. Kývl na Sinead a pak se oba konstáblové postavili.

„My už radši vyrazíme,“ řekla Sinead. „No, takže...“, podívala se nejprve na Logana, pak na všechny ostatní a znovu na něj. „Zítra na viděnou, doufám.“

Pak společně s Tylerem vyrazila ke dveřím a Logan zamířil bludištěm mezi stoly k Benovi.

„Pokud to nebude naléhavý, nerušit,“ přikázal Ben. Následoval Logana do kanceláře a pečlivě za sebou zavřel dveře.

Logan si nemohl nevšimnout, že není sám, kdo se za posledních devět měsíců změnil. Ale zatímco jeho fyzická schránka nabobtnala, ta Benova se spíše scvrkla. Detektiv inspektor vypadal pohublejší a Logan měl pocit, že se zmenšil i na výšku. Také vrásky na Benově tváři se mu zdály výraznější, jako by se mu postupující čas zarýval do kůže stále hlouběji a hlouběji. A používal na to přinejmenším vrtačku.

Jeho prosedivělá kštica působila značně prořídlé a neupraveně a pomalu, ale jistě se zbarvovala do bíla. Ben patřil k těm lidem, co neustále remcají. Nikdy si nenechal ujít příležitost postěžovat si na parkování, znečištěné ulice či nevychovanou mládež.

Ale i když s ním cloumal hněv, jeho nářkům nikdy nechyběla jistá lehkost, stejně jako rošťácký pohled, kvůli kterému ho člověk neustále podezříval, že má něco za lubem.

Lehkost se ale vytratila a nahradila ji nezměrná tíha. Usadila se Benovi na ramenou a zapříčinila, že detektiv inspektor vypadal tak staře a ztrhaně.

„Co ty vousy?“ zeptal se inspektor Forde a zapřel se rukama do desky stolu, takže teď napůl stál a napůl seděl.

„Chtěl jsem zkusit něco novýho,“ zalhal Logan. „Věčně jsem chodil oholenej dohladka jak batole. Tak mě napadlo, že to nechám růst a uvidím.“

Ben se chytil hrany stolu, zlehka se předklonil a čekal.

„A taky je to dobrý na schování dvojité brady,“ přiznal se Logan o několik vteřin později.

„To možná jo,“ připustil Ben a kývl směrem k Loganovu břichu. „Ale jestli chceš zakrýt to panděro, budeš to muset nechat ještě trochu poporůst.“

Logan se uchechtl, žádné rozpaky v tom však nebyly. „To mi povídej,“ přitakal, přešel si rukou po břiše a poplácal se po pupku. Pak konečně vyslovil otázku, které se od okamžiku, co vstoupil do kanceláře, bál. „Jak se máš?“

Ben pokrčil rameny. „No jo, však mě znáš. Pomalu si zvykám. Jasně, nastaly tu jistý... změny, v tom ti nebudu lhát. Ale co člověk nadělá?“

„Vypadáš dobře,“ zalhal Logan.

Ben ho ale okamžitě prokoukl, odfrkl si a zakroutil hlavou. „To si asi budu muset pozvat domů opraváře, protože mám zjevně rozbítý zrcadlo.“

Na několik vteřin sklonil hlavu k podlaze a Logan pochopil, že se chystá něco říct a sbírá odvalu. Obrnil se a připravoval se na nejhorší.

Ben měl naprosté právo zlobit se na něj za to, co se stalo Alici. Měl právo Logana vinit z její smrti. To se mu teď jeho kamarád chystal říct? Devět měsíců je dlouho. Za tu dobu se v člověku stihne nashromáždit spousta zášti.

„Neozval ses, Jacku,“ řekl Ben, čímž Logana zcela vykojil. „Od pohřbu ses ani jednou neozval. Nezavolals. Ani e-mail nebo dopis nebo... co já vím... aspoň debilní pohled.“

Logan se zamračil. „Ehm. Nevěděl jsem, jestli by o to někdo stál... Však víš. Po tom...“ vyfoukl vzduch z tváří a zhluboka vydechl. „Jo, promiň. Máš pravdu. Měl jsem se ozvat. Jsem...“

„Sobeckej kokot?“ nadhodil Ben. „Sebestřednej, bezohlednej hajzl?“

Logan si všiml té rošťácké jiskřičky, která na okamžik – jakkoliv krátký a pomíjivý – zaplála Benovi v očích.

„Jo, tak nějak,“ přitakal souhlasně Logan.

„Ješitnej, bezcitnej pytel –“

„Už jsem to pochopil, Benjamine,“ ohradil se Jack.

„A teď si myslíš, že si sem jen tak nakráčíš a začneš od znova?“ Rošťácký plamínek vyhasl stejně rychle, jako vzplanul. „Budeš pokračovat tam, kde jsme my ostatní skončili?“

Benův drsný tón Logana zaskočil a bývalý šéf oddělení vražd překvapeně zamrkal. „Tak to není... nechtěl jsem...“

Ben udělal krok vpřed, chytil Logana za paži a zahleděl se mu do očí. „To doufám,“ řekl a téměř neznatelně roztáhl ústa do úsměvu. „Jestli budu pod Sneckym muset dělat ještě jedinou minutu navíc, přísahám, že půjdu osobně prozkoumat, jak vypadá vyšetřování vraždy z druhé strany.“

Stiskl Loganovu paži a pak ji pustil. „Rád tě vidím, Jacku,“ řekl. „V celý tvý kráse.“

„Já tebe taky.“

„A že tý krásy přibýlo.“

„Jo.“

„Mám na mysli ty kila, cos –“

„Jo. Pochopil jsem. Moc vtipný,“ umlčel Jack partáka. Natočil se k němu bokem a přejel si dlaní po břiše. „Není to tak hrozný, nebo jo?“

„Přijde na to, v kolikátým seš měsíci,“ uchechtl se Ben a zakroutil hlavou. „Taková hrůza to zas není. Vypadáš dobře. Ale být na tvém místě, ty vousy bych shodil. Dělají ti medvědí službu. Ten čerstvej vzduch ti ale očividně prospěl.“

Ben nechal lichotku chvíli viset ve vzduchu. Pak dodal: „A ty koláče jakbysmet.“

V ten moment někdo zostra zaklepal na dveře. Hamza nečekal na vyzvání a otevřel je.

„Omlouvám se, že ruším,“ řekl. Jeho hlas zněl vážně – tedy přinejmenším tak, jak to dovoloval silný aberdeenský přízvuk, který s jistotou dokázal ubrat na důležitosti i tomu nejnaléhavějšímu sdělení. „Máme tu hlášení. Vypadá to zle. Jde o ženu a děcko ve Fort Augustus. Uniformy zatím zabezpečily celý barák a technici už jsou na cestě.“

„Do prdele práce. Tak to abychom se sbalili a vyrazili, co?“ řekl Ben a obrátil pozornost k obrovi, který stál vedle něj. „Tak co, Jacku? Připravenej znovu naskočit do sedla?“

Logan se rozhlédl po kanceláři. Ještě nedávno byla jeho. „Jo,“ přitakal. „Svezu se s tebou a budu ti dělat společnost.“

„Hodnež kluk,“ zaradoval se Ben a ukázal ke dveřím. „A že to bude muset být pořádný sedlo.“ Jen těžko skrýval úsměv. „A co teprve chudák ta kobyla.“

KAPITOLA 4

Když Logan s Benem a Hamzou dorazili na místo činu, Geoff Palmer se svým týmem už tam byl. Technici pochodovali v papírových oblecích s kapucemi na hlavě sem a tam a sotva s detektivy prohodili slovo. Obvykle nosili na tvářích ochranné masky, a tak člověk jen zřídka tušil, jak se tváří, dnes však na místě panovala obzvlášť ponurá atmosféra, která nešla přehlédnout.

Uniformy zajistily slepou ulici vedoucí k hlavnímu vchodu. Okolo domu nestály žádné další budovy s přímým výhledem na pozemek. Díky tomu bylo snazší mít místo pod kontrolou, na druhou stranu, pokud existovali nějací svědci, nejspíš jich bude jako šafránu.

Jen co všichni vystoupili z auta, vyzval Ben dvojici strážníků v uniformě, ať zaskočí k nejbližším sousedům a trochu se poptají. Nevšimli si poslední dobou něčeho neobvyklého? Nepotloukal se tu někdo cizí? A tak podobně. Sami však ať nic konkrétního nesdělují.

Jakmile rozdal příkazy, odchytil Ben jednoho zakuklence v bílé papírové kombinéze a požádal ho, ať za nimi pošle

Palmera. Logan téměř neslyšně zasténal. Ještě ani oficiálně nebyl ve službě, a už mu do cesty vlezl Prasák Palmer. Tak si návrat do policejních řad rozhodně nepředstavoval.

Seržant v uniformě nechal technika, ať se kolem něj protáhne zpět do domu, zamířil k Benovi a ostatním a kývl detektivu inspektorovi na pozdrav. Bylo to zdvořilé gesto, kterému nechyběla ani dávka respektu. Pak se podíval na Logana a Hamzu a předem zodpověděl Benovu nevyřčenou otázku.

„Žena, něco mezi pětaticeti a čtyřiceti, a děvče, šest let,“ řekl muž. „Domníváme se, že jde o Lois Mannovou a ta malá je její dcera Ruby. Vraždu oznámil telefonem pošťák, který viděl Loisino tělo oknem v obýváku. Místní klučina. Už jsme ho vyslechli. Vzali jsme si na něj kontakt a poslali jsme ho domů.“

„Šel se podívat dovnitř?“ zeptal se Logan.

Policista se zamračil a marně dumal, co je ten vousatý obr, který mu klade dotazy, zač. Z tázavého pohledu inspektora Forda ale pochopil, že nejlíp udělá, když otázku zodpoví.

„Ne. Volal zvenku.“

„To se k ní nesnažil dostat a pomoci jí?“ divil se Ben. „Ujistit se, jestli je v pohodě?“

Seržant zakroutil hlavou. „Ne, pane. Nesnažil,“ odpověděl tónem, který více než jasně napovídal, že když pošťák ženu našel, už jí dávno nebylo pomoci. „Podle všeho tam pár dní ležela. Posádka záchranky šla dovnitř se mnou. Ten zápach mluvil za všechno, a když –“

„Pro boha svatýho! Co se ti to stalo?“ zalapal za jejich zády kdosi po dechu a jen stěží skrýval smích.

Logan vnímal, jak mu srdce spadlo do kalhot, a instinktivně zaťal pěstky. Otočil se a spatřil před sebou Geoffa Palmera, jak si

to přes zahradu štráduje směrem k němu. Také on měl na sobě papírový oblek s kapucí a obličej orámovaný těsnou gumičkou mu rudě žhnul.

Palmer se zastavil v Loganově stínu a sjel ho pohledem od hlavy k patě. „No, musím přiznat, že ve filmech o *Harrym Potterovi* ses mi líbil.“ Nasadil šokovaný výraz a dlaní v gumové rukavici si zakryl ústa. „Tak moment! Nepřišel jsi mi říct, že jsem kouzelník, že ne?“

Logan se koutkem oka podíval na Hamzu. Očividně doufal, že mu seržant Khaled objasní, o čem je tu řeč.

„Nejspíš tím chce říct, že vypadáte jako Hagrid, pane,“ nadhodil detektiv seržant.

Logan zamručel. „To je kterej?“

Tentokrát si Loganovi parťáci dali s odpovědí na čas. Seržant v uniformě si naopak s hledáním správného výrazu hlavu nelámал.

„To je ten přerostlý tlustoprď s plnovousem,“ nezdráhal se objasnit. „Hrál ho Robbie Coltrane.“

Ben se kousl do rtu a podíval se stranou. Hamza, ke své cti, naopak dokázal zachovat téměř kamenný výraz. Neuhlídal pouze koutky, které mu lehce cukaly nahoru.

„Detektive inspektore,“ pronesl Logan, aniž by na vteřinu spouštěl pohled z muže v uniformě. „Buďte tak laskav a řekněte tady tomu milýmu pánovi, ať si dá odchod.“

V ten moment seržantovy oči nečekaně ožily a konečně mu došlo, s kým má tu čest. Nečekal na Benův příkaz a překotně vykotal cosi jako omluvu. Sdělil kolegům v uniformě, že ho v případě potřeby najdou za páskou, a vzal do zaječích.

„Geoffe,“ promluvil Logan, jakmile seržant zmizel z dohledu. „Tebe vždycky rád vidím. Teda vlastně spíš naopak.“

„Tys neodešel?“ podívoval se Palmer. „Však víš, po tom, co všichni kolem tebe málem umřeli.“

„Jo. Odešel,“ potvrdil Logan. „Dneska jsem tu jenom jako pozorovatel.“

„Paráda. Teď už máme pozorovatele i na místě činu. To už rovnou můžeme prodávat lístky na netu, když už jsme u toho. Třeba to hodí pár babek.“

Detektiv inspektor Forde si povzdechl. Jeho názor na šéfa techniků se nejspíš od Loganova příliš nelišil. „Prostě nám řekni, co tu máme, Geoffe.“

„Na to je zatím brzo,“ oznámil Palmer. „Ještě jsme ani nestihli všechno nafotit a patoložka s prohlídkou taky sotva začala.“

Logan zabloudil pohledem směrem k domu. „Patoložka?“ zopakoval a podvědomě zatáhl břicho.

„Jo. Doktorka Maguireová,“ potvrdil Palmer. „Vy dva se znáte, je to tak? Ta vaše nová superintendantka chce, aby každou mrtvolu viděl patolog osobně. Prý ať je máme hezky podle předpisů. To tobě nic neříká, co?“

Hamza držel v jedné ruce zápisník a v druhé propisku. Stál připravený v pozoru od chvíle, co Palmer otevřel pusu, a pomalu začínal být nervózní. „Tak co tu teda máme?“

Palmer otráveně vzdychl, jako by mu na jeho práci vadilo snad i tohle. Logan si často říkal, zdali by Geoff nebyl šťastnější na jiném místě. Třeba kdyby řídil dopravu. Nebo dělal ochranku na letišti. Kdyby si vybral povolání, kde by skutečnost, že je nesnesitelný hajzl, byla spíše ku prospěchu než na obtíž.

„Jde pouze o erudovaný odhad, a nakonec to všechno může být úplně jinak,“ spustil. „Dceru matka podřezala nahoře, v posteli. Pak se vrátila dolů a tím samým nožem si způsobila fatální zranění zápěstí.“

„Zabila ji matka? Kristepane!“ hlesl Ben a podél chodníku se podíval směrem k domu. Na horizontu za ním pomalu zapadalo slunce a barvilo nebe do odstínů růžové a fialové. V malebných kulisách působil domek jako výjev z pohlednice, idylu však značně kazila všudypřítomná policejní páska a hloučky forenzních techniků pročesávajících zahradu.

„Co otec? Je někde?“ zeptal se Logan.

Palmer mlaskl. „Neposkvrněný početí to nejspíš nebylo, takže asi jo.“

„Krucinál fagot. Moc dobře víš, jak to myslím,“ ohradil se Logan. „Zajímá mě, jestli je přímo tady.“

Palmer se k Loganovi nadmíru teatrálně otočil zády a podíval se na Bena. „Na pozorovatele toho dost nakecá, co? Krom toho, já nejsem žádný genealog, abych sestavoval rodokmen oběti. Pokud otec existuje, v baráku není. Víc vám k tomu neřeknu.“

Položil si ruce v bok a rozhlédl se po tvářích tří mužů, kteří stáli před ním. „Je to všechno? Můžu jít zase pracovat? Nebo tady budeme postávat a plýtvat drahocenným světlem?“

„Jasně, běž,“ řekl Ben a mávnutím ruky Palmera propustil. „Ale chci být v obraze. Když na něco natrefíte, přijďte s tím nejdřív za mnou.“

Palmer vysekl posměšnou poklonu. Pak se otočil a bez dalších řečí se odporoučel zpět k domu.

„Tady se očividně nic nezměnilo. Pořád je otravnej jak osina v prdeli,“ shrnul situaci Logan.

„To mi povídej,“ souhlasil Ben a společně s Loganem sledoval Palmera, dokud znovu nezmizel v domě. „Otravnej je jak tejděn před výplatou, svoji práci ale dělá na jedničku.“

V tom se Ben bohužel nemýlil. Navzdory všem nedostatkům – a že jich měl na kontě víc než požehnaně – patřil Geoff

Palmer suveréně mezi nejlepší forenzní techniky, s jakými měl Logan za roky ve službě tu čest.

„Hamzo, zkuste se porozhlídnout po otci tý malý, buďte tak hodnej,“ přikázal Ben. „Jestli tady někde je, musíme ho najít.“

„Myslíte, že s tím má něco společného?“ zeptal se seržant Khaled, sklapl notýsek a vsunul ho zpět do kapsy. „Z toho, co říkal Palmer, to vypadá, že pachatelem je matka.“

Ben neurčitě pokrčil rameny. „To zjistíme.“

„Zas tak neobvyklé to není, nebo ne?“ zauvažoval Hamza nahlas. „Že rodič zamorduje vlastní děcko. Víte, jak to myslím – normální to samozřejmě není, ale občas se to stává.“

„V takových případech bývá pachatelem většinou otec. Matek vražedkyň je mnohem méně,“ upřesnil Logan. „Ale jak říkáte – nic novýho pod sluncem to není. Jenže i za matkou, která něco takového spáchá, obvykle bývá chlap, kterej ji k tomu donutil.“

„Jo, to dává smysl.“ Hamza smutně přikývl. „Chlapi jsou svině.“

„Na vašem místě bych kontaktoval sociálku a školku. Poptejte se, jestli v tý rodině nebylo násilí nebo jestli si někdo nevšiml něčeho nevhodnýho,“ rozpovídal se Logan. Pak se ale zničehonic zarazil a podíval se na Bena. „Samozřejmě nechci nikomu lézt do zelí...“

„Jen do něj klidně lez, Jacku,“ ujistil kamaráda Ben. „Teda čistě obrazně, samozřejmě. Nerad bych, abys mi to tady těma svýma těžkotonážníma nohama podupal. Jinak mi tu žádný zelí neporoste.“

Logan obrátil oči v sloup a ukázal na kapsu, ve které Hamza schovával notýsek. „Jestli s váma mám dělat, připomeňte mi, že si mám zařídit permanentku do fitka, buďte tak hodnej. Nebo budu ty přiblblý kecy muset poslouchat navěky.“

Vtom Ben chytil Hamzu za paži. Usmál se, byl to však velmi chabý pokus a jen stěží dokázal skrýt paniku, která se inspektorovi zračila ve vyvalených očích.

„Víte co, Hamzo, já vám s těma telefonama pomůžu,“ řekl Ben.

Seržant Khaled se zamračil. „To je dobrý, pane. To zvládnou –“

Ben se nehodlal zdržovat ani o vteřinu déle. „Pojďte, jdeme,“ zatáhl seržanta za paži a svižným krokem vyrazil zpět k autu.

Logan chvíli stál na místě jako opářený a přemýšlel, co to, u všech čertů, mělo znamenat.

V ten moment branka za jeho zády zavržala a následně se ozvalo cvaknutí, když se zrezivělý mechanismus vrátil zpět do výchozí pozice.

„Omlouvám se, pardon,“ protáhla se kolem Logana žena a on zůstal stát na místě jako přimražený.

Voněla úplně stejně, jako když ji viděl naposledy. Byla to naprosto jedinečná a nezaměnitelná vůně. Její základ tvořila dezinfekce a balzamovací tekutiny, prodchnuté jemnými tóny čipsů s příchutí nakládanych cibulek či jakési tajné ingredience, která se přidává do instantních nudlí.

Žena se na něj zběžně podívala, usmála se a šla dál. Udělala ještě tři kroky, než se prudce zastavila, jako by šlápla na obří magnet.

To, co viděla, ji očividně zaskočilo, a když se otočila, aby si to prohlédla znovu, přešlapovala na místě jako zmatené zvíře. Zahleděla se na něj a Logan zatáhl břicho a uhladil si plnovous. Chtěl se usmát, ani za boha si ale nemohl vzpomenout, jak se to dělá. Strnulý škleb, na který se zmohl, spíše budil dojem zažívacích potíží než radosti z nečekaného shledání.

„Jacku?“ zašeptala žena jeho jméno – jako by se bála, že se Logan poleká a zmizí, když ho vysloví příliš hlasitě.

„Shono,“ řekl. „Jo. Jsem to já. Ahoj.“

Vrhla se k němu, dvěma dlouhými kroky překonala mezeru, která je dělila, a zabodla mu prst do břicha několik centimetrů nad pupkem, až mu tělem projela ostrá bolest.

„Au,“ zareagoval v naději, že tím trochu rozpustí napětí. Ze Shonina výrazu však pochopil, že nic takového nehrozí. Shona svráстила obě obočí takovou silou, až se střetla uprostřed čela, a obličej se jí od tváří až po krk zbarvil do ruda. Kdyby pohled dokázal zabíjet, právě teď by nejspíš odvažovala jeho orgány a odesílala vzorky tkání na toxikologii.

Znovu mu zabodla prst do břicha. Tentokrát ještě silněji než poprvé.

„Kdes, krucinál, byl?“

KAPITOLA 5

Shona Maguireová neměla radost. Přinejmenším to bylo jasné.

Pokud by nestačil pohled do obličeje, pak řeč jejího těla hovořila zcela jasně. Shona stála před Loganem s rukama zkříženýma na prsou, ťukala špičkou boty do země a čekala na odpověď.

„No?“ vybídla ho, když se jí do čtyř či pěti vteřin nedočkala. „Tak kdes byl?“

Nebyl si jistý, co říct, a tak se rozhodl povědět jí pravdu. „Na Orknejích,“ vyhrkl.

Jeho odpověď Shoně náladu očividně příliš nezvedla. „Na Orknejích?“ zopakovala. Její hlas, jemuž obvykle nechyběla irská zpěvnost, zněl nyní ploše a chladně. „Takže tys byl na Orknejích? Víc mi k tomu neřekneš?“

Logan bruslil na velmi tenkém ledě a moc dobře to věděl. Ruměnec, který se Shoně převalil přes hrdlo, začínal pomalu, ale jistě nabírat fialové podtóny a on chápal, že jeho příčinou není pouze vztek. Kdyby na něj byla jenom našťvaná, bylo by to v pohodě. S tím by si poradit dokázal. Shona ale byla také zraněná. Když se vypařil, zasáhlo ji to.

To mohl, koneckonců, tušit.

„Já, ehm... potřeboval jsem vypadnout,“ vysoukal ze sebe Logan.

„Vypadnout? A od čeho? Ode mě?“ zlobila se Shona.

Logan okamžitě zakroutil hlavou. „Ne. To ne. Proboha. Potřeboval jsem vypadnout od toho všeho... co se stalo.“

„Od toho, co se stalo? Myslíš toho, jak mi ten pošuk přimontoval na prsa bombu?“

Logan se zamračil. „Jo. Přesně to mám na mysli. A taky Bena. A mou dceru, která se mnou nemluví. Stejně jako exmanželka, za což jsem docela rád...“

Ze Shonina pohledu jasně pochopil, že na žerty o bývalých vztazích teď rozhodně není ta správná chvíle. Odkášlal si a pokračoval: „Prostě jsem potřeboval zmizet. A vyčistit si hlavu.“

„To zní moc hezky. Víš, co od chvíle, co ses zdekoval, dělám já?“ zeptala se Shona. Zajíkala se, jako by pomalu ztrácela kontrolu nad svými emocemi. „Trávím volný chvílky s dvanáctiletou holkou. Ta pošahaná dceruška ruského drogového krále se každý týden zjeví u mých dveří a chce si pustit biják. Týden co týden. Ještě ani jednou nevynechala. Donese si popkorn. A pak ho všechen sama zbaští.“

V ten moment se Logan dopustil přešlapu, který se ukázal být tou největší chybou, jakou kdy v životě udělal. Začal se smát.

Snažil se ovládnout, ale představa Olivie Maximukové, jak týden co týden přešlupuje před Shoninými dveřmi a chce se dívat na film, mu připadala natolik směšná, že se neovládl a rozesmál se.

„Tobě to přijde vtipný?“ vystartovala po něm Shona.

„Jo, tak trochu,“ nezapíral Logan.

Shona si povzdechla a zakroutila hlavou. Povzdech našťestí zbavil její vztek ostrých hran a mírně ho rozptýlil. „Momentálně sjíždíme bondovky,“ svěřila se. „Tento týden nás čeká *Vyhlídka na vraždu*.“

Logan znechuceně nakrčil nos. „Roger Moore? To naprosto chápu. S tím bych ji taky poslal k šípku.“

„Zkoušela jsem ti volat. Co já vím – minimálně desetkrát?“ svěřila se. „Dost často jsem u toho byla pod parou. Copak ty jsi ty zprávy nedostal?“

Logan jednou jedinkrát zavrtěl hlavou. „Ne,“ zalhal.

„Už jsem si začínala myslet, že je po tobě. Párkrát jsem si to dokonce přála. To bych jako omluvu brala. Možná bych ti i odpustila, kdybys byl tuhej.“

„To je od tebe moc hezký,“ poděkoval Logan.

„Ale prosím tě, Jacku, už toho...“, mlaskla a zakroutila hlavou, jako by se teď zlobila na sebe podobně jako před chvílí na něj. Zvedla ruku a palcem ukázala na automobil za svými zády. „Radši pojedu, ať se stihnu připravit na pitvu.“

Otočila se a přešlapovala na místě, dokud chodidly neopsala na zemi kružnici. „Takže seš zpátky?“

„Jo... Možná,“ soukal ze sebe Logan. „Požádali mě o to. Abych se vrátil.“

„A co ti v tom brání?“

Logan pokrčil rameny. „Nejsem si jistej, jestli jsem tady vítanej.“

Shona přikývla, jako by chápala, jak to myslí.

„Jo, na tom něco je,“ řekla, čímž mu vzala vítr z plachet. „Na druhou stranu, vadilo ti to snad někdy?“

Než Logan stihl zareagovat, Shona mu v rychlosti zamávala na rozloučenou, otočila se a pospíchala ke svému autu.

Zatímco ji sledoval, jak popojíždí k policejní pásce a čeká, až bude moci projet, zaujal místo po jeho boku opět Ben.

„Šlo to líp, než jsem čekal,“ zkonstatoval detektiv inspektor.

„Fakticky? Kristova noho, cos čekal?“

„Nedala ti jednu po hubě. To je co říct.“

„Pravda,“ připustil Logan a odtrhl pohled od patoložčina vozidla.

„A že na to měla svatý právo,“ pokračoval Ben. „Vypařil ses jak pára nad hrncem a nechals ji tady.“

„Díky za připomenutí, Benjamine. Jsem si toho vědom,“ ohradil se Logan.

„Řekla ti něco o těch tělech?“

„Do prdele,“ zabručel Logan. „Zapomněl jsem se zeptat.“

Technici se stále pohybovali po domě a uvnitř vládl čirý ruch jako v mraveništi. Všichni chodili po týchž cestičkách, aby co možná nejméně znehodnotili místo činu. Nejprve ohledali bezprostřední okolí těl a následně pronikali stále hlouběji a hlouběji, dokud neprohledali celý dům. Vše, co našli, vyfotili, zaznamenali na video a zaevidovali, což byla sama o sobě práce minimálně na několik hodin.

Za normálních okolností by si Logan vzal rukavice a návleky na boty a šel by se podívat dovnitř. Dnes tu však nevelel a Benovi nebylo zatěžko dopřát technikům tolik času a prostoru, kolik potřebovali.

Detektivům tak nezbývalo nic jiného než postávat opodál se založenýma rukama a čekat. Před zahálkou je naštěstí zachránil Hamza, který k nim přiklusal i se svým notýskem.

„Zjistil jsem něco o Rubyně otci. O manželovi Lois,“ oznámil těsně předtím, než došel k oběma starším mužům. „Jmenuje se Gareth Mann. Je to místní farář. Trvalé bydliště má tady.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Oko za oko***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.